

тихмы дѣтинско едно пожеланіе да отидемъ и по-
на вжтрѣ. И тъй прѣдприехмы да възлѣземъ по
тѣзи слѣбж; и азъ отивахъ напрѣдъ а слѣдъ ме-
не идяше дерзновенно г-жа Маргарита, като по-
прибираше до колкото можаше дѣлгытъ си дре-
хы. Видѣтъ отъ най-горніѣтъ часть бѣше без-
прѣдѣленъ и обаятеленъ. Най-сладкытъ шарове на
слънцето при мръкновение позлатявахъ прѣзъ онзи
часъ широкото пространство на полупосѣхнѣлы-
тъ есенны листовѣ още и мрачнытъ локвы и зе-
ленытъ лѣкы и безбройнытъ надолища на рыдо-
ветѣ, всичко това, казвамъ, размѣсенъ и едно по
друго разложено простираше ся до дѣто вижда-
хъ на челоуѣка очитѣ.

Като ся намѣрвахмы самы въ онуй хубаво по-
вкупѣ и тѣжно и безпрѣдѣлно мѣстоположеніе, о-
сѣщахмы тишинѣтъ на пустынѣтъ, безмѣлвіето на
нощѣтъ, меланхоліѣтъ на прѣминѣлытъ вѣкове, кон-
то привличахъ и духѣтъ ны и сѣрдцата ны; а тѣзи
привлекателность ѣхъ умножаваше, за мене поне,
присѣтствіето на едно любезно сѣщество, както
всякой който ся е влюбявалъ може да го разбе-
ре. Този часъ на едно общо възхыщеніе, на ед-
но общо съзнаніе отъ неисканаго и чисто насла-
жденіе, бѣше конечно послѣднітъ въ който ори-
сницѣтъ ми показа снисхожденіе къмъ мене да
меня остави да го прѣминѣ до неѣ и съ неѣ, и
за туй като несвѣсенъ отъ тѣгъ и тупаніе на
сѣрдцето гледахъ какъ да ся продължи по-вѣчно.